

Sygn. akt V CSK 525/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Gminy T.

przeciwko A. [...] S.A. w S. (Hiszpania) - Oddział w Polsce w R. [poprzednio: X. [...]
w S. (Hiszpania)]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz powódki od pozwanej kwotę 1800, -
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Powołanie natomiast we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.).

Wywody zawarte w uzasadnieniu wniosku nie wskazują, by przedstawione zagadnienie prawne dotyczące problemu konieczności wystąpienia przesłanki zawinionego zachowania strony zobowiązanej do zapłaty kar umownych cechowało się istotnością, a więc było zagadnieniem nowym, dotychczas niewyjaśnionym i nierozwiązanym w orzecznictwie i z tego względu nie ma również potrzeby wykładni tego przepisu. Sąd Najwyższy prezentuje jednolity pogląd, że karą

umowną może zostać obciążona strona, która ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w spełnieniu świadczenia niepieniężnego (wyrok z dnia 13 czerwca 2003 r., III CKN 50/01, z dnia 18 stycznia 2008 r., V CSK 385/07, z dnia 6 października 2010 r., II CSK 180/10). Skarżący nadto pomija, że wobec braku zarzutu naruszenia art. 65 k.c. usuwa się spod kontroli kasacyjnej ocenę prawidłowości ustalenia treści umowy stron w zakresie kar umownych oraz wobec zakazu oparcia skargi na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub dowodów, określonego w art. 398³ § 3 k.p.c., ocena materiału dowodowego stanowiąca podstawę ustalenia, że pozwana ponosi odpowiedzialność za opóźnienie. Zagadnienia prawne dotyczące natomiast odstąpienia od umowy na podstawie art. 395 § 1 k.c. lub 491 § 1 k.c. pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro Sąd drugiej instancji jako podstawę częściowego odstąpienia przez powódkę od umowy wskazał art. 54 ust. 2 ustawy Prawo autorskie, a nie wymienione przepisy.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 5, 6 pkt 6 oraz 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 490).

[aw]